

Profesor de limba și literatura franceză-română (1995-2004) Consilier Superior la Consiliul Județean Argeș (2004-2023) Membru în Societatea Scriitorilor din România din anul 2021. Apariții editoriale: Antologia Cenaclului Prietenia, vol 1, 2 și 3 (poezii și desene)

Antologia Prietenii Editurii Izvorul cuvântului, vol. 3 și 4 (poezii și desene) Antologia L.I.G.A. Internațional (poezie și grafică) 2020 Antologia de poezii Vis cu Nichita - 2020 Culegere de exerciții de Limba Franceză pentru clasa a V-a Traduceri - Romanul Ultima grimasă - Jacques Bruyas (franceză-română).

Volum de poezii pentru copii Copilărie, dulce poezie, 2018, București Volum de proză scurtă, Zbor frânt, 2018, București Volum de poezii Iubire rățacită-n vers, volum de poezii de dragoste, București, 2019. Lumea - oglinda sufletului meu, album desene, București, 2019 Povestiri și povești (pentru copiii din noi) - volum de povești, București, 2020

Volum de poezii Marturisiri nevinovate, 2021 Volum de poezii și proză Gânduri de iubire (Misterele iubirii) - 2022

Volum de poezii Gânduri printre rânduri Arc peste timp - 2022 Album de desene Oameni frumoși - 2021 Poezii publicate în revista pentru copii Castelul Fermecat (site Negru pe Alb) Emisiunea Medalion cultural cu Stelian Necșoi la Centrul Cultural Pitesti, din 2022 Expoziții de desene 2015, 2016, 2019, 2022 - Biblioteca Județeană Argeș, Muzeul Municipal Curtea de Argeș, Curtea de Apel Pitesti, Centrul Cultural Pitesti Premiul II și Mențiune la Festivalul Național de Folk Trivale Fest 2015 și 2016.

Proză scurtă „Nu ai să mă uiți niciodată?” - întreabă ea cu un glas copilăresc, încercând să ascundă îngrijorarea și să dea impresia unui simplu joc. El îi cuprinse obrazii în palme, o sărută scurt pe buzele ei cărnoase și răspunse serios privind-o în ochi: „Niciodată!”. Și ea se porni pe râs, un râs sănătos și din inimă, lăsând să se vadă bucuria din suflet împletită cu inocența ei manifestată în ciuda vârstei pe care peste câteva zile avea să o îplinească.

„Nici eu nu am să te uit!” spuse și ea și își încolăci brațele de după gâtul lui. Parfumul lui bărbătesc, pe care îl folosise și ea de câteva ori, atunci când - prea grăbită fiind - nu îl mai scosese pe al său din geantă, îi umplu nările și o făcu să tresară. Simți o dorință puternică de a-l strânge la piept și de a nu-i mai da drumul să plece. Și brațele lui o prinseră de mijloc și o ridicară ușor. Ea își încolăci picioarele în jurul mijlocului lui și buzele se lipiră într-un sărut interminabil... Doar focul se mai auzea trosnind în sobă și inimile lor bătând puternic în același ritm: „bum, bum, bum!”

***

Dimineața proiectă pe geam lumina palidă a unei zile de sfârșit de noiembrie sumbru, gri. Picuri mari de apă se conturau pe sticla ferestrei dinspre livada din spatele casei ai cărei pomi tremurau goliți de frunze. El îi simți parfumul fin ce obișnuia să îl dea după ureche, și căldura trupului ei parcă îi ardea podul palmei în care sânul ei alb se cuibărise cuminte de cu seară.

Nu îndrăzni să se miște de teama să nu o trezească. Nu voia să îi tulbure somnul ori zâmbetul din colțul gurii lângă care tronau doua gropițe fine. Privi geamul și își închipuia în desenul picurilor de apă de pe sticlă diferite forme: o floare, o pasăre, un ochi. Mai jos un înger, în dreapta sus o gură. Gura ei cu buze moi, catifelate. „Aș bea o gură de cafea”, spuse ea intinzându-se leneș, cu mișcări ample. Palma mâinii stângi îi caută obrazul. Îl mângâie, apoi se încurcă un pic în părul lui negru și ondulat. Și el o sărută pe gât, îi sărută lobul urechii făcând-o să tremure pentru o secundă. „Fugi la cafea, hoțomanule!” spuse ea râzând, iar sărutul dat fu ca o continuare ce voia să spună „mi-e dor de noi și te aștept”. Doar papucii lui se auzeau lipăind pe parchetul din holul ce ducea spre bucătărie...

Declarație

Sânul tău, în palma mea, femeie,
E ca o lună plină
Ce răspândește-n jur așa lumină,
Că noaptea din mine
Devenit-a de îndată zi
Și eu am învățat a te iubi...

Fii

Fii tu vântul ce răzbate
Iarna prin copacii goi,
Neaua care peste toate
Cade rece pentru noi...
Fii tu razele de soare
Ce-ncălzesc în primăvară
Pomii care dau în floare
Din zori până către seară...
Fii tu luna ce răsare
Printre stelele din cer
În a nopților răcoare
Fii tu foc, atât îți cer...

Ce vis aș fi?

Ce vis aș fi sub cerul nopții
De n-ar fi fost să fie-al sortii
Zar aruncat peste vecie...
Clar aș fi doar o poezie.
Ce vis aș fi sub curcubeu
Mă-ntreb adesea și cu greu
Găsesc răspunsul adecvat...
Clar aș fi un vis colorat.
Ce vis aș fi pe înserat
Când cerul e înflăcărat,
Când te privesc cu drag și-uimire..

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Clar aș fi un vis de iubire.

Doar...

Doar mirarea mea rămas-a
Atârnată de o stea
Pe când luna-n câmp mătasea
Peste flori o așternea...
Căci privirea ta, femeie,
M-a topit într-o secundă
Și-am simțit c-o să se-ncheie
Lumea mea zăludă...
Iar ca să te strâng la piept
Cu prea grabnic jurământ
Prins-am să te cânt încet
Ca pe-un imn păgân și sfânt...

Iarna în sat

Rotocoale albe urcă -
Par de vată - către cer
Și în ceață se încurcă,
Între ele. Apoi pier...
Iarna cu dinții de gheață
Mușcă din negrul pământ
Încă de cu dimineată
S-a pornit năpraznic vânt...
Negri, parc-ar fi de smoală,
Doi corbi croncăne de zor.
Neaua, albă ca o coală
Se așterne-ncetișor...

Noaptea noastră din priviri

Tu porți luna în privire
Și Luceafărul în plete
Și ești plină de iubire
Și de tine-mi este sete.
Eu port noaptea neagră-n ochi
Și atâta dor de tine
Să îmi cânti tu de deochi
Și apoi îmi va fi bine.
Și când zorii vor să iasă
Să îți lumineze fața
Am să-ți spun că ești frumoasă
Și că faină-i dimineăța

Îndrăzneală...

Te cuibăriseși lângă vocea mea
Ascultând șoaptele din
sufletul meu

Ce te strigau,
Ce te cântau,
Ce te plâneau
Cu o ultimă lacrimă

De dor...

Te cuibăriseși în inima mea...

Noapte argintată

Când Luna în noapte străluce
Cu gândul departe ne duce
În lumi ce-s clădite în vis,
Lumi ce nu s-au deschis
Decât în al nostru drag vis.
Și țese cu razele-i reci
În cer argintate poteci
Pe care pășim visători
La dragul cel drag, iubitori
În noapte tăcuți călători...

La Belle Epoque

Pe străduța-ntunecată
În rochia-i dantelată
Și pantof cu toc înalt,
Trecea pe sub felinare
Ușoară precum o boare
La brațul unui bărbat.
El era în uniformă,
Ea înaltă, filiformă.
Pășeau vorbind pe șoptite,
Despre câte-or fi pe lume
Și râzând la a lui glume,
Ea privea tot înainte.
Printre ramuri de copac
Lucitoare loc își fac
Stelele ce par de foc
Și un colț de lun-apare
Pe bolta, strălucitoare.
Parcă e La Belle Epoque..

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Doina Bârcă